

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **R., a.s.**, so sídlom v K., IČO: X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. D. B. s.r.o., so sídlom v K., v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ advokát JUDr. D. B., proti povinnému **P. K.**, bytom v S., o vymoženie **18,59 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 4 Er 799/2012, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. mája 2013 sp. zn. 11 CoE 34/2013 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a .**

Povinnému sa trovy dovolacieho konania nepriznávajú.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 18,59 Eur s príslušenstvom. Povinnosť povinného zaplatiť jej túto sumu preukazovala rozhodcovským rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice z 21. septembra 2010 sp. zn. 3 C 240/2010. Súdny exekútor následne v zmysle § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) požiadal Okresný súd Rožňava o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Rožňava (ďalej len „exekučný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) uznesením zo 14. septembra 2012 č. k. 4 Er 799/2012-69 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie odôvodnil vyslovením záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky ako zmluvnej podmienky nachádzajúcej sa v poisťnej zmluve z 22.10.2009 (vo všeobecných poisťných podmienkach časť XV bod 2). Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka s tým, že predmetnou

rozhodcovskou doložkou došlo reálne k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa (povinného – dlžníka.) Uviedol, že poisťná zmluva je uzatvorená na pripravenom tlačive „návrh na uzavretie poisťnej zmluvy“, na tlačive „Zmluvné dojednania pre poistenie E.“ a tlačive „Všeobecných poisťných podmienok, do ktorého sú vpísané údaje o povinnom druhu a výške poistenia. Povinný nemal možnosť zmeniť obsah týchto dokumentov, ktoré tvoria neoddeliteľnú časť uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy. Rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa aj napriek v predtlačí všeobecných poisťných podmienok tvrdenej v dohode medzi poisťovňou a poisťníkom o výbere rozhodcovského súdu v ods. 2 XV. Časti všeobecných poisťných podmienok oprávnenej. Táto nebola individuálne dojednaná, čím naplnila znaky neprijateľnej podmienky.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. mája 2013 sp. zn. 11 CoE 34/2013 napadnuté uznesenie exekučného súdu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení exekučného súdu, na ktoré poukázal. K námietkam oprávnenej, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemal právomoc na posudzovanie materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a prekročil rozsah svojej preskúmajúcej činnosti, ktorú mu zveril zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov zdôraznil, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd podľa platnej právnej úpravy v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania a teda aj pred prípadným vydaním poverenia na vykonanie exekúcie oprávnený a zároveň aj povinný preveriť a vecne posúdiť rozhodcovský rozsudok aj z toho hľadiska, či plnenie ním uložené je právom dovolené a či súčasne nie je v rozpore s dobrými mravmi, a preskúmať žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a tiež exekučný titul z hľadiska súladu so zákonom a tým preveriť splnenie zákonných podmienok pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Poukázal tiež na to, že toto oprávnenie vyplýva exekučnému súdu z § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z., ktoré ustanovenie je výnimkou z materiálnej stránky právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, ktoré zahŕňa v sebe prieskumný inštitút a umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedených v § 45 ods. 1 citovaného zákona. Súd prvého

stupňa správne podrobil osobitnej súdnej kontrole rozhodcovskú doložku zakotvenú v časti XV. Všeobecných poistných podmienok oprávnenej, ktoré sú súčasťou poistnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi 22.10.2009. V posudzovanom prípade súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky v poistnej zmluve, ktorá je ako celok neplatná pre rozpor s § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka a čl. 3 ods. 1 a čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13 EHS z 05.04.1993 a preto nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a rozhodovanie majetkových sporov vyplývajúcich zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi. V danom prípade rozhodcovská doložka nachádzajúca sa v poistnej zmluve uzatvorenej medzi oprávnenou a povinným v časti všeobecné obchodné podmienky bod XV. nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná, čo vyplýva aj z jej zaradenia do všeobecných obchodných podmienok. Dôsledkom ustanovenia o rozhodcovskej doložke je, že vyžaduje od povinného ako spotrebiteľa, aby prípadné spory s poisťovňou vzniknuté z poistnej zmluvy riešil výlučne v rozhodcovskom konaní a zveruje poisťovni právo vybrať a poveriť konkrétnych rozhodcov na riešenie sporov, čím znevýhodňuje povinného a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jeho neprospech. Za nedôvodnú odvolaciu námietku oprávnenej považoval, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie na pojednávaní podľa klasických procesných pravidiel (§122 a nasl. O. s. p.). Uviedol, že pokiaľ konal a rozhodoval súd prvého stupňa v štádiu rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd nevykonáva dokazovanie podľa § 122 a nasl. O. s. p. a pokiaľ konal bez nariadenia verejného ústneho pojednávania, neodňal týmto postupom oprávnenej možnosť konať pred súdom, lebo v čase jeho rozhodovania neboli žiadne skutkové okolnosti, ktoré by sa museli zisťovať procesným dokazovaním vykonávaným na pojednávaní.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené rozhodnutie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že súdy v danom prípade jej nesprávnym postupom odňali možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.). I keď sa v exekučnom konaní vo všeobecnosti nevykonáva dokazovanie, súdy predsa len vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi, avšak bez toho, aby nariadili pojednávanie. Tým ju v rámci dokazovania vylúčili z možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a tiež vysvetliť, ktoré časti predložených listín v ich vzájomnej väzbe viedli k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy. Dovolanie odôvodnila tiež tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O. s. p.), a tiež, že súdy nižších stupňov

svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Poukázal na to, že exekučný súd uviedol, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, čím spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Právny vzťah medzi poisťovňou a poistníkom vzniká na základe poistnej zmluvy. Z právnej úpravy vyplýva, že ak má poistný vzťah platne vzniknúť, poistník musí podpísať jednak poistnú zmluvu a jednak VPP (všeobecné poistné podmienky pozn. dovolacieho súdu). Poistník podpisuje súvislý text VPP ako celok, napriek tejto okolnosti nie všetky ustanovenia VPP poistníka zaväzujú. VPP totiž upravujú množstvo ustanovení, ktoré sa stávajú obsahom poistného vzťahu iba vtedy, ak to uvádza a konkretizuje poistná zmluva. Z pohľadu právnej úpravy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka podobná situácia nastáva, pokiaľ ide o časť XV. VPP upravujúcu všeobecné pravidlá rozhodcovského konania. Poistník ďalším samostatným podpisom pripojeným pod osobitný písomný právny úkon, ktorým sú Osobitné zmluvné dojednania, prejaví vôľu, aby sa jeho spor s poisťovňou prejednal podľa rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní s odkazom na všeobecnú úpravu obsiahnutú v časti XV. VPP, potom sa časť XV. VPP stáva obsahom poistného vzťahu ako individuálne zvolená zmluvná podmienka, ktorou je poistník viazaný. Osobitné dojednania môže poistník prijať alebo aj neprijať. Neprijatie osobitných dojednaní nemá za následok to, že by poistný vzťah nevznikol. V prípade ak by poistník neprijal osobitné dojednania, potom by časť XV. VPP ako individuálne nedojednaná nastala platne obsahom konkrétneho poistného vzťahu.

Povinná sa k dovolaniu nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal najprv prípustnosť podaného dovolania a dospel k záveru, že v danej veci nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 239 O. s. p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska, a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce

uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení. Rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnená v podanom dovolaní procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania odôvodňovala oprávnená odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.. Tvrdila, že k procesnej vade uvedenej v tomto ustanovení došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a teda bez jej účasti. Rovnako im vyčítala, že v súvislosti s tým jej znemožnili vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

V preskúmvanej veci bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie, resp. rozhodnutia, vydané v štádiu exekučného konania, v ktorom exekučný súd posudzoval splnenie zákonom

stanovených procesných predpokladov pre udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pri tom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O. s. p. V štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súdne vykonáva dokazovanie ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p. – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) v tejto časti exekučného konania neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa má povinný prvýkrát dozvedieť (ak nie je daná výnimka vyplývajúca zo zákona) až doručením upovedomenia o začatí exekúcie.

Ak teda dovolateľka vyvodzovala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. z toho, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jej neprítomnosti, išlo aj v tejto časti jej dovolania o námietku neopodstatnenú. Namietaným postupom súdov nebola znemožnená realizácia jej procesných oprávnení.

Dovolací súd sa z úradnej povinnosti zaoberal aj otázkou, či k odňatiu možnosti oprávnenej konať pred súdom nedošlo prípadne samotným rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. O takýto dôsledok by mohlo ísť, ak by pre rozhodnutie o zamietnutí tejto žiadosti neboli splnené zákonom stanovené podmienky. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 3 Exekučného poriadku totiž nevyhnutným dôsledkom právoplatného uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie musí byť zastavenie exekučného konania. Nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by sa oprávnenej ako účastníčke

exekučného konania v konečnom dôsledku odopieralo právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo by sa rovnalo odmietnutiu spravodlivosti. Otázka správnosti takéhoto rozhodnutia však nevyhnutne vyžadovala zaujať stanovisko aj k právnym záverom súdov v exekučnom konaní.

Podľa názoru dovolacieho súdu v prejednávanej veci (vychádzajúc z obsahu spisu) odvolací súd i exekučný súd splnenie podmienok pre zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie posúdili správne.

Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa.

Oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy, resp. s jej neplatnosťou, nebránia ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), napr. § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c/ tohto predpisu. Tieto ustanovenia sa týkajú všeobecne účastníkov rozhodcovského konania, ktorými môžu byť aj iné subjekty než spotrebiteľ, pričom sa v nich premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scriptasunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Kým nevyužitie postupu podľa týchto

ustanovení v prípade iných účastníkov rozhodcovského konania znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v konkrétnej veci (pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel – boli by nadbytočné), v spotrebiteľských veciach tomu tak nie je. Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

V preskúmvanej veci súdy v exekučnom konaní správne konštatovali neprijateľnosť a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinnej. Listiny predložené oprávnenou takýto záver umožňovali. Z poistnej zmluvy uzavretej medzi oprávnenou a povinným vyplýva, že rozhodcovská doložka bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá už podpisom zmluvy, keďže sa v nej výslovne uvádzalo, že jej súčasťou sú (ako predtlačенý formulár) Všeobecné poistné podmienky pre životné poistenie, a teda aj rozhodcovská doložka obsiahnutá v XV. časti týchto podmienok. Na tomto fakte nič nemení skutočnosť, že v deň podpisu zmluvy podpísali zmluvné strany (ako pokračovanie predtlačенého formulára poistných podmienok) aj osobitné zmluvné dojednania odkazujúce na tú istú rozhodcovskú doložku, teda doložku uvedenú v poistných podmienkach.

Dovolací súd sa stotožňuje aj s dôvodmi, ktorými súdy v exekučnom konaní odôvodnili nevyváženosť dohodnutej rozhodcovskej doložky. Správnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preto neodňali oprávnenej možnosti konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľka svoje dovolanie odôvodnila tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že tak tzv. iná vada konania

(§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) sú prípustnými dovolacími dôvodmi (ktoré možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samotná iná vada ani samotné nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovení § 243b O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p., § 151 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky mu ich nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijat senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. novembra 2013

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková